

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/66/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5416010171
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Sučík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5416010171.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, na verejnom zasadnutí konanom 25. júna 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Sučíka a sudcov JUDr. Adriany Gallovej a Mgr. Miroslava Mazúcha, prejednal odvolanie obžalovaného C. I. proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín, sp.zn. 2T/48/2016 z 25.4.2019 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín, sp. zn. 2T/48/2016 z 25.4.2019 vo výroku o treste zákazu činnosti.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.
obžalovaný C. I., nar. XX.X.XXXX v F., trvale bytom N. U. O. XXX,

s a o d s u d z u j e:

Podľa § 61 ods. 2, ods. 6 Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák. (§ 36 písm. j/) na trest zákazu činnosti vykonávať funkciu štatutára obchodnej spoločnosti na 5 (päť) rokov.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný C. I. uznaný za vinného z pokračovacieho zločinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. na skutkovom základe tak, ako je uvedený v bodoch 1 až 13 napadnutého rozsudku.

Za uvedený trestný čin mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 6 Tr. zák. bol obžalovanému uložený trest zákazu činnosti vykonávať funkciu štatutára obchodnej spoločnosti a ďalších činností, na ktoré treba osobitné povolenie alebo ktorých podmienky výkonu upravuje osobitný predpis, a to na dobu 7 rokov.

Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie obžalovaný, ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. V odvolaní uviedol, že prvostupňový súd vychádzal pri uznaní viny obžalovaného zo svedeckej výpovede C. D. st. z prípravného konania. Prvostupňový súd taktiež poukázal na svedecké výpovede Ing. E. a Ing. D. - pracovníčiek daňového úradu. Počas daňovej kontroly C. D. st. potvrdil, že pre spoločnosť obžalovaného vykonával stavebné práce osobne. Rovnako z daňovej kontroly vyplynulo, že spoločnosť C. I., s.r.o. fakturovala práce, ktoré vykonané boli, avšak sa nedalo jednoznačne potvrdiť, že tieto práce vykonala spoločnosť KOBÁU Slovakia, s.r.o. Súd sa nevysporiadal zákonným spôsobom s výsluchom svedka C. D. st., ktorý na hlavnom pojednávaní uviedol, že pre obžalovaného pracoval formou subdodávky, pretože tento nemal dostatok zamestnancov. Po vykonaní prác sa

vykonával súpis, následne prebehla fakturácia medzi subdodávateľmi, jeho spoločnosťou a následne po obdržaní faktúr od subdodávateľov on fakturoval spoločnosti C. I., s.r.o. Uviedol, že on práce vykonával formou subdodávok. Pokiaľ išlo o menšie práce, tieto vykonával vlastnými zamestnancami. Vzhľadom na odstup času a rozsah prác, ktoré vykonával pre obžalovaného, nevedeli jednoznačne špecifikovať, ktoré konkrétne práce boli vykonávané, ale potvrdil, že každá akcia, na ktorej pracoval, bola odovzdaná až po odsúhlasení vykonaných prác, ktoré boli následne fakturované. Ku svojej výpovedi z prípravného konania uviedol, že skutočnosti tam uvádzané sa nezakladajú na pravde, on mal obavu z vyjadrenia vyšetrovateľa, ktorý mu mal uviesť, že ho nechá zavrieť. Potvrdil, že všetky práce, ktoré boli vyfakturované, boli ním, resp. jeho subdodávateľmi vykonané. Všetky faktúry vystavené pre obžalovaného mal riadne zaúčtované vo svojom účtovníctve. Poukázal na výpoveď svedkyne N., ktorá potvrdila, že spoločnosť KOBAN Slovakia, s.r.o. nemala zamestnancov, a preto všetky práce robili subdodávateľským spôsobom. Pri účtovaní nebol žiadny problém, pretože subjektmi, t.j. spoločnosťami KOBAN Slovakia, s.r.o. a C. I., s.r.o. boli práce odsúhlasené a spoločnosť C. I., s.r.o. rovnaký objem prác fakturovala svojim odberateľom, ktorí nikdy nespochybnili ich rozsah, resp. cenu. Svedkovia F., Ing. F., Ing. E., D. Q. vo svojich výpovediach rovnako potvrdili, že spoločnosť C. I., s.r.o. vykonávala práce pre spoločnosti, v ktorých boli oni zamestnaní a uvádzali konkrétne stavby, na ktorých spoločnosť obžalovaného pracovala. Súd v odôvodnení svojho rozsudku poukazuje aj na daňové kontroly, ktoré boli vykonané u spoločnosti C. I., s.r.o., pričom však nekonkretizuje jednotlivé rozhodnutia, z ktorých by bolo možné objektívnym spôsobom verifikovať túto konštaláciu súdu, t.j. neuvádza rozhodnutia daňového úradu za konkrétne obdobie. Pokiaľ súd vo výroku rozsudku konštatuje fiktívnosť dodávateľských faktúr počas hlavného pojednávania a ani prípravného konania nebol preukázaný dokazovaním takýto záver. Má za to, že pokiaľ súd hodnotí tieto faktúry ako fiktívne, malo byť dokazované, či práce boli vykonané, odovzdané a zaplatené. Súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku nevysporiadal s dôkazmi a tieto nevyhodnotil v súlade so skutkovými zisteniami, keď vina obžalovaného mala byť preukázaná predovšetkým výpoveďou svedka C. D. st., ktorý na hlavnom pojednávaní uvádzal iné skutočnosti, ako v prípravnom konaní, pričom odôvodnil aj zmenu vo svojich tvrdeniach. Prvostupňový súd neuviedol z akých dôvodov neuveril tvrdeniam na hlavnom pojednávaní, ale uveril výpovedi svedka z prípravného konania. Prvostupňový súd taktiež pochybil, keď nevypočul svedka A. H. a jeho výpoveď prečítal postupom podľa § 263 ods. 3 písm. a) Tr. por., pričom na takýto postup neboli splnené zákonné podmienky. Vykonané dokazovanie nepotvrdilo podľa jeho názoru tvrdenia uvádzané v napadnutom rozsudku, t.j. nepreukazujú, že by obžalovaný naplnil po subjektívnej a objektívnej stránke skutkovú podstatu žalovaného zločinu. Navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a spod obžaloby ho oslobodil podľa § 285 písm. a) Tr. por. Následne obžalovaný doplnil svoje odvolanie v tom smere, že s odstupom času po zvážení všetkých okolností navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok čo do uloženého trestu. V odvolaní uviedol, že prvýkrát je trestne stíhaný a doposiaľ sa vo svojom 51-ročnom živote nedopustil žiadnej trestnej činnosti. Je otcom rodiny, keď má tri deti z toho dve sú plnoleté a jeden syn je maloletý vo veku 14 rokov, ktorý je na neho odkázaný výživou. Je riaditeľom viacerých spoločností, pričom tieto spoločnosti majú v súčasnej dobe viaceré zákazky. Na stavebných prácach zamestnáva 20 zamestnancov. Pokiaľ by išiel do výkonu trestu, tieto zamestnanci by prišli o prácu. Keďže má viacero zákaziek chce pribrať aj ďalších zamestnancov. Je podnikateľ, ktorý aktívne pôsobí priamo na stavbách, osobne vyhľadáva zákazky, zúčastňuje sa súťaží a tendrov. Pracuje vo futbalovom klube obce N. U. O., pričom má na starosti mladších a starších žiakov, pričom zo svojho podnikania týchto finančne podporuje. Zároveň sám hráva za obec N. U. O.. Okrem futbalu je aktívnym hráčom tenisu a stolného tenisu, pričom sa snaží k týmto športom priťahovať najmä mládež. Vzhľadom na tieto skutočnosti žiada o zmiernenie uloženého trestu. Keďže v jeho prípade sú vážne dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré je lepšie mu uložiť podmienený trest s probačným a mediačným dohľadom, navrhol, aby odvolací súd pristúpil k zmierneniu trestu. Celým životom sa prebýjal a snaží sa pomáhať aj iným. Chce byť prínosom pre spoločnosť a nebol by rád, keby sklamal svoju rodinu, zamestnancov a kolegov nástupom do väzenia. Keďže je v najproduktívnejšom veku chce vytvárať hodnoty pre spoločnosť. Obhajca na verejnom zasadnutí krajského súdu poukázal aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania skutku, a to 8 rokov, ktorá sama osebe odôvodňuje zníženie trestu.

Krajský súd na základe podaného odvolania preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, a zistil, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote, oprávneným subjektom a že toto je čiastočne dôvodné, aj keď z iných dôvodov, než sú v ňom uvedené.

Preskúmaním spisu krajský súd zistil, že v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, postupoval prvostupňový súd podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku, ktorých zmyslom je zabezpečiť náležité zistenie skutkového stavu a možnosť uplatnenia práv obžalovaného na obhajobu, pričom okresný súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre jeho rozhodnutie a vykonané dôkazy vyhodnotil taktiež v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. Na základe správnych úvah potom dospel k zákonnému záveru o vine obžalovaného. V odôvodnení rozsudku prvostupňový súd dostatočne vyložil, ktoré skutočnosti, a prečo vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel.

Aj podľa názoru krajského súdu výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade vyznievajú jednoznačne a tvoria ucelenú reťaz tak priamych ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých bez akýchkoľvek pochybností možno vyvodiť bezpečný záver, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. Taktiež pokiaľ ide o kvalifikáciu skutku aj krajský súd je toho názoru, že v danom prípade boli naplnené znaky skutkovej podstaty pokračovacieho zločinu skrátania dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 4 Tr. zák.

Vinu obžalovaného považuje aj krajský súd za bezpečne preukázanú. V tomto smere sa krajský súd nestotožnil s odvolacími námietkami obžalovaného, že prvostupňový súd nevyhodnotil vykonané dôkazy správne. Keďže odôvodnenie napadnutého rozsudku je podrobné a zrozumiteľné a krajský súd sa s ním stotožňuje, preto v zásade naň odkazuje. Aj keď obžalovaný popiera spáchanie trestnej činnosti, krajský súd poznamenáva, že je usvedčovaný najmä výpoveďami svedkýň Ing. F. E., Ing. Y. D. - pracovníčok daňového úradu a najmä výpoveďou svedka C. D. st. z prípravného konania. Z výpovedí svedkýň Ing. F. E. a Ing. Y. D., ktoré poukázali na vykonané daňové kontroly, nepochybne vyplýva, že faktúry uvedené vo výroku napadnutého rozsudku boli fiktívne, ktoré zaúčtoval obžalovaný v daňových priznaniach. V súvislosti s daňou z príjmov právnických osôb, obžalovaný takýmto postupom, keď do nákladov uvádzal dodávateľské faktúry od firmy KOBAS Slovakia, s.r.o., navyšoval vlastné náklady, čím došlo k zníženiu daňovej povinnosti na dani z príjmov právnických osôb. Pokiaľ ide o daň z pridanej hodnoty si v daňových priznaniach k DPH odpočítaval DPH z fiktívnych dodávateľských faktúr od firmy KOBAS Slovakia, s.r.o. Z výpovedí svedkýň vyplýva, že pokiaľ spoločnosť KOBAS Slovakia s.r.o. fakturovala za práce pre obžalovaného, potom však už nedisponovala došlými faktúrami. V tejto súvislosti svedok C. D. st. vypovedal rozdielne, keď najskôr tvrdil, že všetky doklady o prácach mu boli ukradnuté a neskôr sa vyjadril, že ich stratil. Výsledky daňových kontrol a najmä výpovede svedkýň Ing. Y. D. a Ing. F. E. sú v súlade aj s výpoveďou svedka C. D. st. z prípravného konania, kde sa vyjadril, že spoločnosť KOBAS Slovakia s.r.o. v čase skutkov nemala žiadnych zamestnancov a ani žiadne mechanizmy, pričom k faktúram uvedeným v rozsudku sa jednoznačne vyjadril, že išlo o faktúry fiktívne. Uviedol, že faktúry vystavil preto, nakoľko bol vo finančnej tiesni a za vystavenie týchto faktúr dostal od obžalovaného odmenu. V súvislosti s odvolacími námietkami obžalovaného vo vzťahu k výpoveďiam svedka C. D. st. z prípravného konania krajský súd poznamenáva, že svedok C. D. st. bol v prípravnom konaní vypočutý dňa 9.1.2015 a po skončení výsluchu v zápisnici sám konštatuje, že zápisnicu si prečítal, prehlasuje, že jej obsah súhlasí s jeho výpoveďou a s priebehom úkonu a nežiada jej opravu ani doplnenie. Nemá žiadne námietky k zápisnici. Prehlasuje, že počas úkonu nebol na neho vyvíjaný vyšetrovateľom žiadny fyzický, psychický a ani iný nátlak. Pred výsluchom nikto nevyvíjal na jeho osobu žiadny nátlak ani ho nikto neovplyvňoval. Pod takéto prehlásenie sa následne svedok C. D. st. podpísal. Následne bol svedok C. D. st. vypočutý dňa 17.2.2015, a to už za prítomnosti obhajcu JUDr. Vladimíra Žiaka. V tejto výpovedi sa v celom rozsahu odvolal na svoju predchádzajúcu výpoveď z 9.1.2015. Taktiež aj po skončení výpovede dňa 17.2.2015 C. D. st. do zápisnice uviedol, že s obsahom výpovede súhlasí a nežiada jej opravu ani doplnenie a nemá k nej žiadne námietky. Opätovne prehlásil, že počas úkonu nebol na neho vyvíjaný vyšetrovateľom žiadny fyzický, psychický a ani iný nátlak. Taktiež uviedol, že pred výpoveďou nikto nevyvíjal na jeho osobu žiadny nátlak ani ho nikto neovplyvňoval. V súvislosti s touto výpoveďou krajský súd opäť zdôrazňuje, že výsluch svedka bol vykonaný za prítomnosti obhajcu. Tvrdenie svedka C. D. st. na hlavnom pojednávaní vo vzťahu k týmto výpoveďiam z prípravného konania, že na polícii vypovedal preto tak, lebo mu vyšetrovateľ povedal, že ak nebude vypovedať ako on písal, že ho dá zavrieť a že dá do väzby aj obžalovaného, považuje krajský súd za nevierohodné, pretože nemá žiadnu oporu v spisovom materiáli. Navyiac, krajský súd považuje za absolútne nereálne, že by obhajca prítomný pri výsluchu svedka pripustil akýkoľvek nátlak zo strany vyšetrovateľa na svedka, v dôsledku ktorého by mal svedok krivo usvedčovať obžalovaného. Krajský súd potom považuje hodnotenie výpovede svedka C. D. st. z prípravného konania prvostupňovým súdom za správne. Navyiac výpovede svedka C. D. st. z prípravného konania plne korešpondujú aj s výpoveďami svedkýň Ing. Y. D. a Ing. F. E., ako aj výsledkami vykonaných daňových kontrol. Na základe vykonaných dôkazov potom ani krajský súd nemá žiadne

pochybnosti o tom, že faktúry uvedené v skutku napadnutého rozsudku boli fiktívne, pričom tieto mali uľahčiť spáchanie trestného činu daňového charakteru obžalovaným.

Pokiaľ obžalovaný v odvolaní poukazuje na výpovede svedkov F., Ing. F., Ing. E. a D. Q. z výpovedí týchto svedkov ani podľa názoru krajského súdu nevyplýva súvislosť medzi prácami, ktoré mali vykonávať a faktúrami uvedenými vo výroku napadnutého rozsudku. Títo svedkovia teda žiadnym spôsobom nespochybňujú, že faktúry uvedené vo výroku napadnutého rozsudku boli fiktívne.

Za neopodstatnenú považoval krajský súd aj námietku obžalovaného vo vzťahu k prečítanej výpovedi svedka A. H. postupom podľa § 263 ods. 3 písm. a) Tr. por. Zo spisu totiž jednoznačne vyplýva, že tento svedok nemohol byť na hlavnom pojednávaní vypočutý, nakoľko bol pre súd nedosiahnuteľný, keďže sa na súd nedostavil ani na opätovné predvolanie a taktiež jeho predvedenie bolo neúspešné. Prvostupňový súd pri vykonávaní tohto dôkazu na hlavnom pojednávaní preto podľa názoru krajského súdu postupoval v súlade s ustanovením § 263 ods. 3 písm. a) Tr. por.

Na základe vyššie uvedených skutočností preto považuje krajský súd hodnotenie vykonaných dôkazov prvostupňovým súdom za správne a zákonu preto zodpovedá aj výrok prvostupňového súdu o vine obžalovaného.

Pokiaľ ide o výrok o treste uložený obžalovanému prvostupňovým súdom, v tomto smere považuje krajský súd odvolacie námietky obžalovaného za čiastočne dôvodné, aj keď z iných dôvodov, než uviedol obžalovaný v dodatku svojho odvolania.

Obžalovanému bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, teda na dolnej hranici trestnej sadzby, ktorá je pri uvedenom trestnom čine v rozsahu od 7 do 12 rokov. Pokiaľ sa obžalovaný odvolaním domáhal uloženia miernejšieho trestu, a to trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu s dohľadom probačného a mediáčného úradníka, krajský súd poznamenáva, že nezistil zákonné podmienky na uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby v zmysle § 39 Tr. zák. Okolnosti, na ktoré poukázal obžalovaný vo svojom odvolaní, teda, že sa stará o maloletého syna vo veku 14 rokov, že zamestnáva viacerých zamestnancov a v mieste bydliska vykonáva aktívnu športovú činnosť, pričom sa podieľa aj na výchove mladých športovcov, nemožno podľa názoru krajského súdu považovať za také osobité pomery páchatela, ktoré by umožňovali mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby v zmysle § 39 ods. 1 Tr. zák. U obžalovaného bola navyše konštatovaná len jedna poľahčujúca okolnosť v zmysle § 36 písm. j) Tr. zák., a to, že pred spáchaním trestného činu viedol riadny život. Naopak, pokiaľ ide o okolnosti prípadu, krajský súd poznamenáva, že obžalovaný bol uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu s kvalifikovanou skutkovou podstatou až podľa odseku 4 § 276 Tr. zák. Krajský súd nezistil splnenie ani ďalších zákonných podmienok v zmysle § 39 Tr. zák., ktoré by umožňovalo uloženie trestu odňatia slobody obžalovanému pod dolnú hranicu trestnej sadzby.

Pokiaľ obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí krajského súdu poukázal na dobu, ktorá uplynula od spáchania skutku - 8 rokov, ani táto skutočnosť sama osebe podľa názoru krajského súdu neodôvodňuje automatické zníženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby. V tejto súvislosti krajský súd poznamenáva, že v predmetnej trestnej veci bolo začaté trestné stíhanie dňa 4.12.2014 a obvinenie bolo vznesené obžalovanému dňa 23.1.2015. Obžaloba bola na súd podaná dňa 29.12.2015 a následne dňa 26.10.2016. Prvý termín hlavného pojednávania vytyčil prvostupňový súd dňa 6.2.2017 a na dni 28. až 30.3.2017. Následne boli opakovane odročované hlavné pojednávania, a to z dôvodov ospravedlnenia obhajcu, resp. obžalovaného. Obdobne aj v konaní pred krajským súdom bolo opakovane odročené verejné zasadnutie z dôvodu ospravedlnenia obžalovaného, resp. obhajcu. Možno teda konštatovať, že dĺžku súdneho konania ovplyvnili najmä ospravedlnenia obžalovaného a obhajcu, pričom krajský súd nezistil ani v konaní orgánov činných v trestnom konaní ani prvostupňového súdu neodôvodnené prieťahy. Naopak na dĺžku súdneho konania mali zásadný vplyv ospravedlnenia obžalovaného a jeho obhajcu z neúčasti na súdnom konaní. Za takýchto okolností podľa názoru krajského súdu nie sú splnené zákonné podmienky pre mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby tak, ako navrhoval obžalovaný.

Odvolanie obžalovaného považoval krajský súd za čiastočne dôvodné pokiaľ ide o výrok o treste zákazu činnosti uložený obžalovanému prvostupňovým súdom vo výmere 7 rokov. Prvostupňový

súd uložil obžalovanému trest zákazu činnosti vykonávať funkciu štatutára obchodnej spoločnosti a ďalších činností, na ktoré treba osobitné povolenie alebo ktorých podmienky výkonu upravuje osobitný predpis. Takto vymedzený trest zákazu činnosti považuje krajský súd za nezákonný. Zákonu podľa názoru krajského súdu zodpovedá len zákaz činnosti pokiaľ ide o výkon funkcie štatutára obchodnej spoločnosti, nakoľko trestnej činnosti sa dopustil obžalovaný v súvislosti s touto činnosťou. Pokiaľ ide o ďalšie bližšie nešpecifikované činnosti uvedené vo výroku prvostupňového súdu (tieto nie sú bližšie špecifikované ani v odôvodnení rozsudku) v tomto smere nepovažuje krajský súd takýto výrok za zákonný, nakoľko by sa vzťahoval na neurčitý okruh činnosti, pričom nie je ani zrejmé, že išlo by o činnosti súvisiace s trestným činom obžalovaného. Krajský súd na základe odvolania obžalovaného potom zrušil výrok o treste zákazu činnosti v napadnutom rozsudku a sám obžalovanému uložil trest zákazu činnosti vykonávať funkciu štatutára obchodnej spoločnosti na 5 rokov, nakoľko objektívne bolo preukázané, že obžalovaný sa dopustil trestného činu ako konateľ obchodnej spoločnosti. Krajský súd znížil oproti rozsudku prvostupňového súdu tento trest na 5 rokov, nakoľko podľa názoru krajského súdu s poukazom na osobu obžalovaného, ktorý doposiaľ súdne trestaný nebol, ako aj na výšku trestu odňatia slobody, ktorý obžalovaný bude vykonávať, možno takúto výmeru považovať za dostačujúcu a spravodlivú.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, preto krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.